
Jeden život nestačí

„To nevypadá dobře.“ Irena se otočila od okna do pokoje, směrem k Pavlině posteli. Vytočili ji tak, aby k ní byl přístup ze všech stran.

„Co myslíš?“ Miro nevěděl, jestli komentuje počasí, nebo Pavlin stav.

„Oboje.“ Venku to vypadalo na bouřku. I když se blížilo poledne, byla tma, že museli rozsvítit.

„Bouřka v listopadu?“ Miro také přešel k oknu a černé mraky hodnotil ustaraným pohledem.

„Všechno je možné...“ Irena si zamyšleně přisedla k Pavle. V obličeji měla obavy a stažená ústa vyjadřovala úzkost. „No, fakt, vůbec se mi to nelíbí, jako by se porod zarazil,“ nesouhlasně zavrtěla hlavou. Kontrolovala rodičku před dvaceti minutami a zjistila, že se vůbec neotevívá. Dívala se na Pavlin ztrhaný obličej a přemýšlela, co dělat. Hlavou se jí honily komplikace, ke kterým může dojít a které si nechtěla připustit.

„Panebože, je mladá, tak snad to zvládne,“ prohodila někam za svá záda směrem k Mirovi.

„A co když ne? Co když se to zkomplikuje?“ Miro první vyslovil jejich společné obavy nahlas.

„Nekecej blbosti a nepřivolávej to!“ vyštěkla Irena podrážděně. V té chvíli Pavla zanaříkala, otevřela oči, prohnula se v zádech, otevřela ústa, jako by chtěla nahlas vykřiknout. Ale zároveň si pusou zakryla pevně zařatou pěstí. Nevyšel z ní ani hlásek.

Pak ochabla, pěst povolila, obličej se zklidnil. Ale jen na pár sekund, jen aby nabrala sílu a předvedla něco podobného znovu. Zase ta zařatá pěst přitisknutá na ústa a hluboký, tichý nářek.

„Co to dělá?“ Mirův hlas zněl vyplašeně. „Nemáš strach, že nám tady zkolabuje?“

„Nevím, krucinál, já nevím, co to dělá... je celá nějaká divná!“ Irena byla na Mira našťvaná hlavně proto, že nahlas vyslovuje její obavy.

„Víš co, vypadni na chvíli ven a pošli mi sem Bětu.“

Mira beze slova odešel a Irena s Pavlou osaměla. Vůbec se necítila dobře, průběh porodu se jí hrubě nelíbil. Pavlina pěst na ústech rychle dusila zanaříkání. Snažila se nekřičet, nehýbat a šla proti svému tělu. Proti bolesti, která s ní kroutila. „Ne, už ne... ne! dva! tři!“ Náhle vykřikla a pak se někam propadla. Někam do svého dětství.

„Pavlo, mlč! Mlč! Když přestaneš řvát, všechno to skončí a můžeš jít, takže neječ!“

Věra držela šestiletou drobnou Pavlítku podle rozkazu manžela tak, aby sebou nemohla házet. Ten, soustředěný na svou činnost, jen čekal, až přestane křičet.

„Asi mi dobře nerozumí, tak jí to vysvětlí ještě jednou. Já už se na to nebudu dívat, jak jí všechno dělá problém. Ječí při sebemenší bolesti a to se musí změnit. Odolnost proti bolesti se dá vytrénovat. Tak znovu. Ráz, dva, tři!“

A na tři píchl jehlou do Pavlínina hubeného stehna.

„Však ty si to ječení rozmyslíš. Dokud nepřestaneš, budeme cvičit. Dokud nezatneš zuby, budeš si muset zvykat na tvrdý trénink. Ráz, dva, tři!“ Jehla se zapíchlá do druhého stehna za příšerného jekotu, který z Pavly vycházel už během počítání.

„Pro dnešek dost, pokračovat budeme zítra.“ Saša náhle trénink proti bolesti utnul. „Už toho mám dost, kdo to má poslouchat. A ty jí laskavě vysvětlí, že to s ní myslím dobře.“

Věra se musela ovládat, aby Pavlítku nezačala proti otci bránit. Saša jí ale vyložil, že by to nebylo správné. Holka se musí spoléhat sama na sebe, musí zatnout zuby a naučit se snášet bolest. „Okamžitě přestaň!“ napomenul dceru a odešel.

Pavla se nechala od Věry obléct, pořád vzlykala a potahovala. Vůbec nechápala, co po ní chtějí a proč jí ubližují stejně jako paní doktorka. Trénink

začal po její lékařské kontrole. Řvala v ordinaci při injekci a řvala znovu doma, když se otec rozhodl ji na bolest připravit.

„To snad není taková hrůza, v životě ji čekají mnohem horší věci. Příště ani necekne. O to se postarám.“

Začal trénink. Každý den pár minut. Věra ještě předtím dostala za úkol Pavle všechno vysvětlit, aby to pochopila a uvědomila si, že je to pro její dobro. Ale ta nechápala vůbec nic.

„Podívej se, já vím, že to bolí, ale to nic není, tohle ti neublíží a musí se to vydržet bez řvaní. Takže zatneš zoubky a nezakřičíš, až to píchne. Rozumíš mi?“ vysvětlovala už poněkolkáté Věra.

Pavčina se na ni jen dívala vystrašenými očima a nereagovala. Zjevně vůbec nechápala, co po ní rodiče chtějí.

„Tak jinak.“ Věra s ní začínala ztrácet trpělivost. „Až příště bude píchání, dáš si do pusy pěstičku a nebudeš ječet, jasné? Ukážu ti jak.“ A snažila se to malé Pavle názorně předvést. „Tatínek nemá rád, když děti brečí, a chce tě to odnaučit, tak se snaž... A teď si můžeš hrát,“ ukončila jednostrannou debatu, povzddechla si a odešla z pokojíku. Jak to, že u Pavly se to nedaří? Obě starší, dvojčata Věrka a Darina, byly vycepované už od mimin. Nikdy zbytečně nebrečely a naučily se to rychle. Sašovou zaručenou metodou.

„Prostě je nech řvat, jinak se nikam nedostaneme a budou si pláčem všechno vynucovat.“

A bylo rozhodnuto. Hlavně v noci. Holky dostaly už od narození samostatný pokoj v přízemí a tam si mohly řvat, jak chtěly. Dostaly napít, najíst, a když brečely, jejich problém. Dokonce časem opravdu zjistily, že pláč nemá smysl, že si tak pozornost rodičů nevynutí. Naopak, když brečely, rodiče se zlobili. A tak se obě naučily nebrečet. Saša byl na svou výchovu neuvěřitelně pyšný. Neexistovalo, aby se v noci kvůli dětem nevyspal. Mohly řvat jak natržené, on ani Věra je v patře neslyšeli.

Ale na Pavlu nic takového neplatilo a to Sašu přivádělo k zuřivosti. Vzal si do hlavy, že je neposlušná a že ji převychová, že to z ní klidně i vymlátí. A tak byl za každý pláč výprask. Žádné utěšování, ale výprask.

Když to mohly pochopit obě starší holky, tak proč ne Pavla? Věra s manželovými výchovnými metodami celkem souhlasila. Taky proč ne? Logicky jí to vysvětlil a... bylo to pro ni všechno jednodušší. Ale Pavla prostě nechtěla rozumět ničemu. Proto Saša nakonec rozhodl, že ji musí prakticky trénovat, když nechce jeho příkazy pochopit.

Ale všechno bylo jen horší. Čím víc její denní režim přitvrdil, tím víc utíkala, plakala, stahovala se do sebe. Čím víc trénovali odolnost proti bolesti, tím víc ječela a vzpírala se. Zaťaté pěsti nacpané v puse byly jen zoufalé gesto, které nepomáhalo. Ale bylo to jediné, o co se Pavla snažila.

Nakonec zjistila, že pomáhají prosby. Prosby a sliby...

„Tatínku, prosím tě, už ne, já už to nikdy neudělám... já už budu hodná,“ zaznívalo závěrem při výprasku. A on přestal. Už jen proto, že prostě přestat chtěl. Pro Pavlu ta slova nic neznamenala. Věděla jen, že ukončí její trápení. Aspoň pro dnešek.

Pavla sebou neklidně házela na posteli.

„Jsem tady...“ Otevřela oči a mluvila k někomu, kdo v pokoji vůbec nebyl. „Rozumím...“ Oči hrůzou přestaly mrkat, chvíli prosebně zíraly, pak se silou přivřely. Ruce mlátily kolem sebe, tělo se vzepjalo v další bolestivé křeči.

„Já už to nikdy neudělám!“ rozkřičela se Pavla najednou. „Už budu hodná, budu poslouchat!“ Zoufale se chytila za břicho, vyjekla a pak si cpala zaťaté pěsti do úst. „Nebudu křičet... už ne! Já už to vydržím, já už to nikdy... nikdy, neudělám.“

Ale umlčet sebe sama se jí nedařilo. Tělo se prohnulo v kříži, ještě jeden výkřik a pod jejím klínem se objevila velká kaluž plodové vody. V tom okamžiku ztratila vědomí.

„No konečně! Tak snad už se to rozjede... pojď, pomoz mi!“ zapojila hned do práce Bětu, asi třicetiletou línou ženu, které byla celá situace včetně Pavlina porodu úplně ukradená. Ale Irenu poslouchala.

Rychle vyměnily prostěradlo. Pavla je celou dobu nevnímala. K vědomí ji přivedly další bolesti. Probrala se ve chvíli, kdy ji Irena zrovna prohlížela.

„Prosím tě, ne... už na mě nesahejte, už mi nic nedělejte... já už to nikdy neudělám, jen mě prosím nechte být!“

Irena zvedla hlavu z jejího klína a nechápavě jí pohlédla do obličeje. Pavla jí ale nevnímala. Viděla svou matku a otce. Matka jí pevně držela ruce zároveň s horní polovinou těla a otec ji velkou jehlou píchal a píchal. Do břicha, do zad... znovu do zad. A teď se na ni dívá a čeká, jestli bude křičet, nebo

už konečně umí zatnout zuby a bolesti se bránit. Pořád se na ni dívá a ona nemá, kam se před tím pohledem schovat, nemůže přestat křičet, protože ta bolest je nesnesitelná, a jediné, co si přeje, je, aby to už skončilo, nebo aby umřela. Protože jestli bude křičet, otec ji bude víc a víc píchat a ona už to déle nesnese. Nemůže. Už nemůže.

A bolest se vrací a vrací... a ona už nechce žít...